

ALBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	△	P. Dulfu
G. Coșbuc	∣	V. S. Moga
G-I P.V. Năsturel	∣	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	∣	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▽	C. C. Pop. Tașcă.

Redacția și Administrația Strada Mântuleasa No. 9 — București.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală

TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Cferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, termometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menagiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sarmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburile alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugiile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilula, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuințate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituente ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetriciei și Chirurgiei, Opticii și Dentisticeii, ca : vată și tifloane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehușe, pompe trage-lapte și biberoane, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulversitoare și vaporisitoare, preservative, suspensoare, termometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 8 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni = 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mlea publicitate, 5 bani cuvântul,
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

I. Kalinderu, Vicenție Babeș (Cuvântare la Academie). — *M. Sadoveanu*, Mănăstirea Secu. — *Sofia Nădejde*, Locuința. — Caută proști! — Serbare culturală. — *Irimia Popescu*, Negii la animale. — *St. N.*, Cine a descoperit America? — *V. S. Moga*, Lucrările agricole în luna Februarie. — *S.*, Legături pe sub pământ între Dunăre și Rin. — Pentru d-nii abonați. — Cronica săptămânii. — Reviste primita la Redacție. — *St. C. Hepites*, Starea agricolă a României la finele lunii Ianuarie 1907. — Informațiuni. — Serisori către redacție. — Poșta Redacției.

Sfaturi practice: Cum se vindecă vitele bolnave la gură și la unghii.

Ilustrațiuni: Vicenție Babeș. — Casă țărănească de pe Domeniile Coroanei. — Partea centrală a Expoziției generale din București, 1906.

VINCENȚIE BABEȘ

Unul din fruntașii luptători ai Românilor de peste Carpați, Vicenție Babeș, a încetat din viață la Budapesta, în etate de 86 de ani. Fiind membru fondator al Academiei Române, d-l I. Kalinderu, președintele acestei înalte instituțiuni, a anunțat moartea acestui vrednic bărbat prin următoarea cuvântare:

Onorați Colegi,

Imi fac o tristă datorie de a vă anunța încetarea din viață a colegului nostru Vicenție Babeș.

Dânsul s'a stins la Budapesta, în vârsta înaintată de 86 de ani, și sunt adânc măhnit că Academia n'a putut fi reprezentată la înmormântare, din cauza depărtării mari și a știrii care a sosit târziu.

Am intervenit telegrafic pe lângă colegii noștri Teclu, Marienescu și Vulcan, care sunt mai aproape, rugându-i să ne reprezinte, dar din nefericire d-l Teclu e în convalescență, iar d-nii Marienescu și Vulcan sunt suferinzi de câțva timp. Tot ce am putut face în asemenea împrejurări, a fost să rog pe Consulul General al României de acolo, să depună din partea Academiei o coroană cu inscripție.

Am regretat cu atât mai mult lipsa Academiei la dure-roasa ceremonie, cu cât neuitatul coleg a fost numit membru al Societății Literare, ca reprezentant al Banatului, în

Aprilie 1866, adică în anul întemeierii ei, când au fost numiți și colegii Caragiani și Sbiera. El eră în acelaș timp unul din fruntașii români de peste Carpați, care un lung șir de decenii a pus munca și toată inteligența lor în serviciul neamului românesc.

Născut în anul 1821, și crescut de un moș al său, fusese destinat la început carierei preotești. După sfârșirea cursurilor primare și liceale, făcând o parte din acestea din urmă în școalele germane, a urmat teologia în Arad și Drep-tul Universitatea din Budapesta.

În 1848, obținând diploma de avocat, s'a înapoiat la Arad, unde a funcționat întâiu ca profesor și apoi ca inspector al școalelor românești. Tot în acea vreme a fost la Viena cu alți bărbați de încredere, ca deputațiune pentru apărarea intereselor diecesei Aradului și ale poporului românesc dela Mureș și Criș.

Mai târziu a ocupat funcțiuni înalte în magistratura Imperiului vecin, din care a eșit ca judecător-referent la Inalta Curte de Casație, după un serviciu de 22 de ani, pe motive politice.

De atunci s'a dat cu totul cauzei naționale și a reluat firul publicisticii, în care s'a remarcat cu o meritoasă scriere:

«*Cestiunea naționalităților și a limbilor în Austria*», apărută în nemțește și românește, care i-a dat un însemnat prestigiu politic, prin impresia ce a produs în cercurile românești și streine. În această lucrare, având ca motto cuvintele: «*Inima noastră nu așă dulceață decât pe buzele mamei*», autorul susține, cu o puternică argumentare filozofică și politică, conservarea autonomiei naționale a fiecărui popor, a limbii și drepturilor lor politice.

Publicase și înainte de aceasta în «*Foaia pentru minte*» a lui Barițiu, și în «*Amicul poporului*», din 1848, epigrame și mai multe poezii, în care se reoglindează spiritul din acele vremi. Iată una din poezii:

«Națiunea fără naționalitate,
«Este rugăciunea fără pietate...
«Este ca și norul cel fără de ploaie,
«Este ca poporul cel fără de voie.
«Un vultur care aripi nu are,
«Prea mișea făptură, chiar schimonositură!»

În 1866 s'a întemeiat de familia Mocioni, ziarul «*Albina*», ca organ al partidului național. Babeș a condus acest ziar timp de 11 ani, întâiu la Viena și apoi la Pesta, pledând cauza românească și contribuind la răspândirea culturii naționale. În această gazetă se publicau cuvântările deputaților și articole judicioase într'o limbă, care deși n'avea totdeauna o formă aleasă, cum a dovedit-o tot pe vremea aceea d-l Maiorescu, în criticile sale, dar nu eră nici tocmai stricată.

A colaborat și la «*Gazeta Transilvaniei*», la «*Telegraful Român*», și cu deosebire la «*Luminătorul*» din Timișoara, în care dezvoltă ideile sale cu multă căldură și convingere.

A fost timp de aproape 30 de ani deputat în Parlamentul Ungar, în care a apărut cauza națiunii române prin nenumărate interpelări și discursuri. Cele mai însemnate din-

Vinceție Babeș.

tre acestea aveau ca obiect Uniunea Ardealului cu Ungaria Școala și Biserica Română, legea naționalităților și toate chestiunile vitale ale naționalităților, sprijinind punctul său de vedere cu o logică și o energie, pentru care a fost adesea chemat la ordine. Cuvântările sale sunt modele de oratorie.

A luat de asemenea o parte însemnată la reînțemeierea și organizarea Mitropoliei de dincolo, de sub prea fericitul arhiepiscop Șaguna, fiind unul din sprijinatorii de frunte al acestei idei. Tot dânsul a fost referentul comisiunii, care s'a dus la Carlovitz pentru aplanarea neînțelegerii dintre Români și Sârbii din Ungaria, privitor la fondurile și averile bisericilor și Mănăstirilor, iar în sinoadele și congresele bisericești ortodoxe române, a avut totdeauna un loc de vază și o înrăurire importantă asupra mersului vieții bisericești și școlare.

Babeș a făcut multă vreme parte din partidul național, la întemeierea căruia a fost unul dintre cei mai aprigi colaboratori și în care eră un cuvânt ascultat și urmat până la 1892, când retrăgându se, în urma inaugurării unei politici mai energice, care-și găsi expresiunea în trimiterea unui memorand Impăratului Austriei și în alte considerațiuni, a cedat locul său lui Ion Rațiu și comitetului celui mare al acestuia.

Intrat de tânăr în politică și partizan al activității parlamentare, a fost ales președinte al partidului național după memorabila conferință din 1881 la care a luat parte ca raportor și în care s'a hotărât programul partidului.

«Activitatea sa — zice un biograf contemporan în Familia «din 1871 — se împarte în două ramuri: parlamentară și ziaristică. În amândouă și-a câștigat de mult recunoștința «Românilor. Decumva însă ar fi să facem o comparațiune «între aceste două terenuri ale sale, noi am preferi activitatea ziaristică. Puține pene de acele cunoaștem, în ziaristica «română, dincoace de Carpați care sacrifică pentru susținerea programului lor o sânguință mai neobosită, și care sunt «capabile a desvoltă ideile lor cu o istețime atât de rutinată «ca a lui Babeș».

Pentru Academie mult regretatul coleg aveă o mare afecțiune, ca și pentru cultura românească în genere. Până acum vr'o 6 ani veniă regulat la sesiunile noastre generale și luă o parte vie la discuții. În cestiunea dicționarului susțineă împreună cu colegii ardeleni «forma clasică în limba noastră» adică menținerea unor terminațiuni în *une*, dar eră în contra abuzului lor. A făcut numeroase rapoarte asupra multor cestiuni istorice și de literatură folcloristică, între care amintesc pe acele asupra lui «*Avram Iancu*», de Aron Crainic, dovedind că e un bun cunoscător al mișcărilor sociale din 1848 și al Istoriei Poporului Românesc. Asemenea, contribuă la lucrările diferitelor comisiuni prin elocința și limpezimea cugetării sale.

Academia i-a tipărit în broșură deosebită lucrarea «*Asupra vieții și activității decedatului Andrei Mocioni*», numit membru al Societății Literare odată cu dânsul, pe care-l cunoșteă bine, căci eră prietenul familiei.

Mulți din noi ne aducem cu plăcere aminte de bătrânu cu cuvântul vioiu și cald, blând și afabil, care se întreținea cu fruntașii noștri politici și literați despre ceștiunile la ordinea zilei.

Trecând la cele veșnice, a avut de sigur mângăerea omului care și-a făcut deplin datoria.

El a lăsat urmași demni pe ogorul științei, ca și în sânul Academiei, pe vrednicul său fiu, profesor dr. Victor Babeș, care prin activitatea și meritele sale, va perpetua memoria veneratului său părinte, lângă care a avut rara fericire să stea în această incintă mulți ani.

Amintirea scumpului nostru coleg va dăinui în inima noastră și a tuturor Românilor, pentru progresul cărora s'a străduit o viață atât de lungă.

Mănăstirea Secu.

Mănăstirea Secu stă singuratică într'o scobitură a muntelui, între codri uriași. Un pâriu limpede curge pe acolo, și albia îngustă într'o parte se înalță drept, pe lângă mănăstire, se ridică într'o coamă repede. Sat nu-i, par'că niciodată n'a fost vre-o așezare omenească prin aceste locuri. Singură, împresurată de ziduri de cetate, stă vechea ctitorie a lui Nestor Ureche, într'o liniște desăvârșită. În afară de ziduri, câteva căsuțe ale călugărilor, dorm par'că pustii, în valuri de verdeață.

Zidurile mari m'au izbit dintr'odată, au o impunătoare înfățișare. În lăuntru zidurilor biserica veche, învaluită într'un aer de tristeță. Curtea singuratică, tăcută, câștigată deplin de un covor verde și des de iarbă. Intri pe o poartă boltită, pe sub clopotnița care începe să se ruineze. De patru părți pe lângă ziduri se înșiră neîntrerupt chiliile cu două rânduri, și dedesupt și deasupra câte un cerdac vechi de lemn merge de jur împrejur și din când în când ese deasupra curții în câte-un balcon gol, negru de vechime. Iar la colțul răsăritului, la al doilea rând, zidită în piatră, se pitește și abia își ridică turnul pe coama meterezelor o bisericuță, în care azi stau închise minunatele odoare de argint și aur ale mănăstirii.

Ajungem pe la toacă, intrăm între ziduri ca'ntr'o ruină. Mănăstirea parc'ar fi pustie; băgăm însă de seamă că do-moale cântări răzbat din lăuntru bisericii. Băgăm apoi de seamă că o ființă încovoiată se apropie de noi, ploconindu-se.

E un frate, îmbrăcat în strae largi de șieac roșcat. Pe un obraz lat, urât împodobit cu păr sur, o gură mare se întindea într'un zâmbet foarte dulceag și binevoitor, pe când ochii mici ne aținteau și ne cercetau cu luare aminte. Frațele înaintă spre noi, apoi începă să se învârtă, aplecat, în jurul nostru, și cu o voce miorlăită și tremurată începă să ne întrebe; după aceea îndată depuse la picioarele noastre toate umilințele sale și toată slujba sa. Vorbea încet și cu fereală; par'că se furișă din colț în colț; și ochii furișau priviri, și vorba tot furiș ne pipăia auzul.

Părintele Calistrat unde-i?

— Părintele egumen? Oftează omul și-și încrucișează pe piept mâinile. Părintele egumen nu-i aici...

Se zvârcolește puțin și ne dă ocol.

— Dar unde-i?

— Unde-i? Nu știu unde să fie, trebuie să fie la deal, în prisacă... Dar trebuie să vie, trebuie să vie... Dumneavoastră, să nu vă fie cu supărare, o să dormiți aici la mănăstire?...

— Da.

— Bine, bine, — și glasul i se furișează tremurat din gât-lej; de dormit aveți unde, dar de mâncat mai greu... că mănăstirea-i săracă... Dar pot să vă găsească niște lapte, pot cumpără dela vâcar; niște ouă ași avea eu, dacă poftiți...

— Bine. Dar egumenul unde-i? Unde-i prisaca?

— Prisaca nu-i aici, e mai la deal... Da eu mă duc să caut lapte și ouă... că pe urmă nu mai am vreme... Să-mi dați parale...

Când îi strecor moneda albă în mână, închide ochii și se îndoae adânc din șale; apoi zâmbind dulceag, ne mai ocoleste odată, cu adâncă zmerenie, și se face nevăzut.

Călugări bătrâni es dela slujbă. Clopotele cântă un răsimp în turn, apoi tac. — Intru în vorbă cu un călugăr mai tânăr, ieremonah cu ochii vioi și zimbitori, pe când bătrânii tpășesc încet, osteniți spre răceala de piatră a chiliei lo Dela călugăr aflăm că prisaca e la doi pași dela poarta mănăstirii, — și cu cea mai mare grabă ne petrece până acolo. Când eșim pe poartă, — ne încrucișem cu fratele cel zmerit, care se strecoară încovoiat, și dispere nu știu unde, sub turn.

«Acesta e frate? are să se culugărească? întrebăm noi pe călugăr.

— Da. Se călugărește peste două sau trei zile. E portarul mănăstirii.

— Ce fel de om?»

Călugărul tace, ridică din umăr. Apoi ne arată un gard nalt de nuele, acoperit cu streșină de draviță.

«Uite, aici e prisaca părintelui egumen...»

Ne urcăm pe un trunchiu de copac răsturnat, ne ridicăm în vârful degetelor și privim peste streșina gardului. Un bătrân cărunț, cu față de țaran blajin, umblă printre știubee,

printre straturi de flori, pe când în juru-i roesc albinele ca o pleavă de aur, scânteetoare la bătaia piezișe a razelor soarelui. — Ne-a zărit și ne-a făcut un semn prietenesc.

«Vine îndată, zice călugărul care ne întovărășește.

— Ce fel de om e egumenul?» întreb eu.

Tovarășul nostru nu ne răspunde. Ridică numai încet din umeri.

Când intrăm pe poartă, dintr'un cotlon se furișează fratele Costache, portarul, se strecoară pe lângă noi, și ne șoptește tainic, abia auzit:

«Am găsit ouă...»

Prin iarba ogrăzii, prin lungile cerdacuri care dau ocol de jur împrejur, trec fără zgomot, din vreme în vreme, monahi în haină neagră. Pe poarta deschisă, se zărește trecând la fântână, prin lumina dulce a soarelui, pe fondul verde al livezilor, o femeie ori un copil cu coafele în mâni: femeia ori copilul vre-unui argat al mănăstirii.

Vine și egumenul, părintele Calistrat, sprinten încă, desculț, în haină săracă. Poruncește să ni se dea odaie în arhondărie, să ni se aducă niște lapte și niște zământână. «Atâta putem da, din sărăcia noastră...» După aceea iar se duce la prisacă și la albinele lui.

Urcăm treptele la arhondaricul cu ziduri groase, intrăm în odăi curate, simplu mobilate, cu stambe rusești atârdate pe ziduri. Ni se aduc într-o târziu laptele care aburește, și zământâna dulce, și mămăliguță, și pâine de secară. Ospătăm bine. Numai ouăle fratelui Calistrat, portarul, nu mai aveau mult până să scoată puii.

Cercetăm în bisericuța din colțul de răsărit al zidurilor vechile și mândrele odoare dăruite de binecredincioși boeri de odinioară: multe din odoare au fost răpite și găsite iar; unele s'au rătăcit din mână în mână până la Țarigrad, și creștini milostivi le-au găsit și le-au înapoiat sfântului așezământ. Călugărul ni le arată pe rând, vorba-i moale răsună în încăperea scundă, un aer de umezeală, de răceală ne împresoară. Și lucrurile acestea vechi, ca și în vremuri viforoase, intră iar în sipetele lor de fier, rămân încuiate în tainiță, — și noi eșim în lumina asfințitului cald.

Din cerdacul arhondaricului privim după aceea, spre miazăzi, coasta repede a muntelui și revărsarea neagră de brazi. Ni se pare aproape, tăcută, adâncă, sălbatică. Imprejurimile tac, mănăstirea țace, strălucirea soarelui se stinge, și ca un fior de taină se strecoară pe coama codrului, pe când a-murgul crește.

Stăm de vorbă cu un bătrân foarte bărbos, cu fruntea îngustă și încrețită, cu fața amărîtă, cu ochii triști. Dacă n'ar fi îmbrăcat în rasă neagră, ai crede că e țaran, așa vorbește, domol, cu îmlădiere ostenită de glas.

Și n'adevăr, ne mărturisește că e sătean din ținutul Ia-

şului. A făcut armata, a fost un gospodar în vremea lui, şi pe urmă s'a călugărit.

«De ce? ți i mai bine aici?»

— Nu, ei! nu, nu mi-i mai bine, dar ce să fac?»

Tace; parcă-i vin gânduri de amărăciune.

«Atunci de ce te-ai călugărit?»

— Dă, bucuos n'am fost, dar am avut viață necăjită cu femeia... N'am avut eu zi bună în trei ani de căznicie... Eră rea, eră tare de gură... și pe urmă mai aveà și altele... Ei! S'o erte Dumnezeu, că eu am ertat-o... Și dac'am văzut ș'am văzut că așa mi se sfarmă inima din mine, că de-acu om n'am să mai fiu cu dânsa, am zis așa: mai bine să mă despărțesc de muere... Și m'am despărțit... Pe urmă am stat eu o vreme, și eram amărît, nu știam ce să fac... Și m'am gândit eu să mă fac călugăr, să mă liniștesc... Ș'am venit aici, la mănăstire...

— Da copii ai avut?»

— Am avut o fată. I-am lăsat ei casa și pământul. Acù i la mă sa.

— De văzut ai mai văzut-o?»

— Pe cine? pe fată? Da. Am văzut-o și pe mă-sa... Ei, da de-acu, s'a sfârșit... S'a măritat...

Rămase privind înaintea, și oftă. Nu eră un călugăr, eră un biet țaran amărît.

«Ei, și-acu nu mi-i mai bine... Nu-i de alta, că am unde dormi, am ce mânca, grijă n'am, — da-i greu, pentrucă ades te cearcă demonul ispitelor...»

În liniște, se auzeà rar, din când în când, glasuri în ogradă. Rar, din turn căzură câteva bătăi domoale, de ceasornic.

«Cum? este ceasornic?... Eu nu văd...»

— Nu, ceasornic nu este, dar a rămas mașinăria... Este aici la noi un monah, care știe s'o mai așeze, ș'apoi umblă o vreme bine... După aceea se strică, și bate așa, cum se întâmplă...»

În anurgul crescut, omul sta cu cotul răzimat de parmaclac. Pe fața nelămurită, în umbră, îi sticleau ochii.

Codrii de pe dealurile dinprejur stăteau neclintiti supt un cer înalt, albastru șters. Stoluri de lăstuni începură să se învârte în jurul bisericii celei mari, țărâind suptire, cristalin. Priveam pe gânduri înaintea, mă gândeam la necazurile omului de lângă mine, și înserarea creșteà. Singuratică și tristă sta chinovia în munți, acolo, departe de orice mișcare omenească. Și înserarea creșteà, creșteà. De departe tare, abia se auzeà talanga dela o turmă care se apropia de mănăstire pentru odihna nopții.

Mihail Sadoveanu.

LOCUIŢA

amenii vechi, pe când trăeau încă în Țeri, unde nu eră nici odată iarnă, n'aveau nevoie de case. Locueau ca și dobitoacele prin păduri, s'adăposteau prin scorburi și peșteri. Pe încetul înse au început a fi mai iscușiți și a-și urzi colibi, cari îi apărau de arșița Soarelui, de ploii și mai ales de fiare. Cu vremea, ca să se apere de dușmani și de selbătăciuni, își făceau locuinți de lemn pe lacuri, legate cu uscatul prin pod; iar noptea îl trăgeau, așa ca ei și vitele lor să fie apărați de fiarele stricătoare.

Nevoile, cu vremea, i-au mânat în spre Țerile cu erni grele, tomni reci și ploioase, și-a trebuit să le vie în minte să-și facă bordeie în pământ și, mai târziu, în loc de colibe șubrede, cari nu-i apărau de ger, să-și clădească locuinți din lemn ori din piatră sau din nuele lipite cu paie și lut. Tot așa pe'ncetul dascălul Nevoe i-a învățat pe oameni să-și lucreze, din ce în ce, case tot-mai frumoase și mai curate. Azi poți judecă starea unei nații de pe felul locuințelor ce vezi că are. O locuință bună nu e răsipă, ci de mare folos.

La acest lucru s'au și gândit Măria Sa Regele și d-nul Kalinderu, când au făcut pe toate domeniile Coroanei și pe moșiile regești case Țerânești estine, dar frumoase și sănătoase, ca să fie pildă Țeranilor.

În adevăr, mai mult de jumătate din viață omul și-o petrece în casă: primăvara, iarna și toamna, chiar și vara, când plouă și noptile sunt reci, omul e silit să doarmă în casă.

S'a spus de atâtea ori că aerul e mai trebuitor de cât apa și de cât mâncarea; căci fără de el omul nu poate trăi nici o clipă. Dar aerul stricat, în care șed mulți într'o casă necurată, nepodită și unde ferestrele nu se deschid în fiecare zi, e otravă.

Dacă omul ar putea pune aerul di'ntr'o casă neaerisită într'un păhar ca să-l vază, cum vede apa, s'ar îngreșoșă grozav și, cum nu bea apă murdară, așa i-ar fi scârbă să soarbă în plămâni săi aer stricat și murdar.

Dimineața, după ce au dormit ai casei în odaie o noapte

întreagă, aerul e stricat și trebuie neapărat deschisă ușa ori o fereastră.

Oamenii, cari-și fac din nou case, ar trebui să le podească pe jos și să le puie ferestre mari și cari să se poată deschide.

Lumina Soarelui e trebuitoare vieții și sănătății omului. S'a dovedit că haine pline de molimi ucigătoare, se curăță, dacă le întindem la Soare și la aer zile de-a rândul. S'a mai făcut socoteală și s'a găsit că în casele întunecoase și cu ferestrele spre miazănoapte, mor mai mulți oameni de cât în cele luminoase și cu ferestrele spre răsărit. De aceea cel întâiu lucru bun ce-ar trebui să facă fiecare gospodar, ar fi să-și puie ferestre nouă la casă în locul celor mici și cari nu se deschid și să-și podească pe jos casa, căci din pricina lutului de pe jos se iscă o mulțime de boli. Praful se ridică în sus și cu el și alte necurățenii, cu cari oamenii obcinuesc s'amestece pământul cu care lipesc. Alt reu e umezeala ce se face din pricină că toți ai casei se spală pe jos.

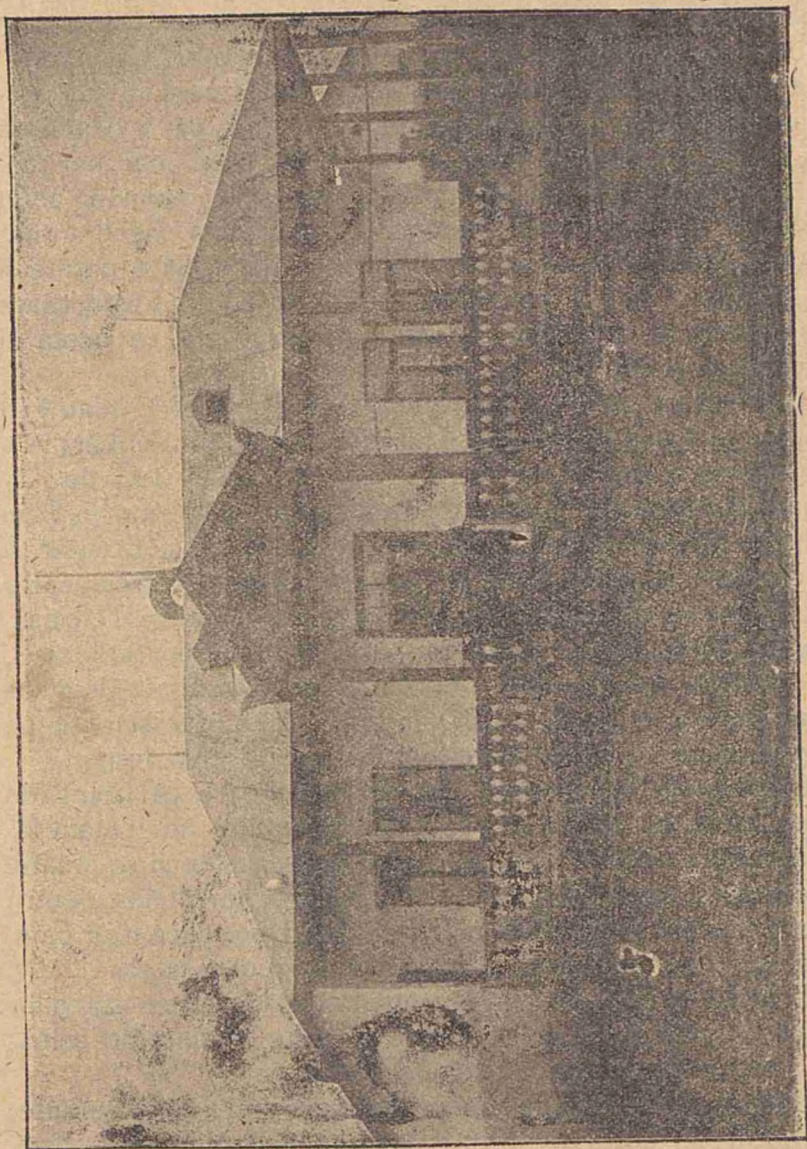
Cu vre-o cincizeci de lei, un sătean își poate podi odae și pune ferestre mari. Fiecare om, cât de nevoieș, tot cheltuește pe lună cu tutunul și băutura cel puțin șapte-opt lei, cari fac pe an aproape indoit cât ar trebui să dea odată și să fie pentru toată viața. Aceasta i-ar aduce sănătate lui și copiilor, pe când băutura și tutunul îl otrăvesc.

Care sătean nu cheltuește pe an, afară de pe băutură și tutun, cu cununile, cu botezurile și cu cumătriile? Cum găsește bani pentru acestea, ar trebui să înțeleagă că trebuie să găsească și când e vorba de sănătate.

Vorba: «Părinții noștri au trăit așa să trăim și noi», nu mai merge. Azi, din felurite împrejurări, oamenii sunt mai slabi la trup; bolile s'au înmulțit și de aceea trebui altfel de traiu.

Ferice de gospodarul care va înțelege ce folos e să-și podească pe jos casa, să-și puie ferestre mari și cari să se poată deschide.

Femea gospodină va avea grijă să spoască la trei luni casa. Varul ucide orice molimă. O casă văruiată alb e luminoasă și veselă. Podeala pe jos e bine s'o spele în fiecare Sâmbătă, dacă nu poate în fiecare zi.

Casa țărăneasă de pașă Do neniile Coronel.

Oamenii ar trebui să ia povață dela albine, cari-și curăță locuința lor de nu-i fir de praf, sau de murdărie în ea.

Norocul săteanului e că nu stă mult în casă și, cel puțin ziua, lucrează pe-afară; altfel s'ar otrăvi cât e aerul de stricat și de necurat în casa lui. Mulți nu se mulțumesc că au locuințele nepodite și neaerisite, mai aduc în casă vițelul, purcelul ori câteva cloști! Bieții oameni cred că e destul să fie cald; dar cum o fi aerul de curat, nu-și mai bat capul. Nu știu că omul și vietățile sorb prin plămâni aerul trebuitor și dau alt aer care e otrăvitor. S'a făcut următoarea dovadă: Au pus sub un clopot de sticlă o pasere și au astupat bine să nu străbată aer de afară. Peste câtva timp, pasărea a început a ameți, a se clătina ca beată și în urmă a murit.

În cetățuea William din Calcuta au închis într'o odaie 146 de inși A doua zi pe 123 i-au aflat morți. Într'o bătălie a lui Napoleon cel Mare, la Austerlitz, au închis 300 de Austriaci într'o odaie, a doua zi, pe 200 i-au găsit morți. Deci e lucru vădit că oamenii au mereu nevoie de aer curat și că dau, prin plămâni și prin piele, un aer otrăvitor asemănător cu cel ce ese, când astupăm soba cu cărbuni aprinși. Dacă sătenii nu mor, pricina e că, prin pereți și prin crepăturile ușei, tot străbate aer de afară. Vorba e că nu străbate de-ajuns și nu se curăță, așa că nu mor pe dată, dar slăbesc pe încetul, și, fiind slabi, orice boală îi prinde mai lesne.

O locuință bună e tot așa de trebuitoare ca hrana de toate zilele. Și doar n'o face omul în fiecare an. Odată făcută, rămâne și la copii. Și, dacă adesea sătenii se îndatoresc pentru podoabe, găтели, salbe la gâtul nevestelor, pentru nunți, hramuri și cumetrii, n'ar face mai bine, dacă n'au bani, chiar să ia cu împrumut și să-și facă meremet la casă?

E lucru rușinos pentru neamul întreg locuințele sătenilor noștri. Străinii vorbesc de ele ca de niște locuințe de selbatici, adevărate mușuroae acoperite cu paie.

E drept, avem sate cu locuinți frumușele, mai ales la munte; dar ar fi de dorit ca pretutindene să fie locuințe omenești.

Acuma nu mai e ca de mult, când omul n'avea la ce să facă o casă bună; căci veneau Turcii ori Tătarii și-i dădeau foc. Din potrivă, o poate asigura și, la întâmplare de arde, i se dă despăgubire.

Românul zice: «După Turc, și pistolul»; tot așa străinii, cari vin la noi, zic: «După casă, și gospodarul.»

Sănătatea și mândria cer ca săteanul să aibă locuință omenească; deci puțină stăruință și îndemn și o va avea.

Sofia Nădejde.

Caută proști!

Un Neamț din cei așezați în America, a voit să știe ce minciuni or fi născocind niște șireți, cari scriau prin gazete că dau staturi bune celor ce vor plăti cinci lei înaintea. A cheltuit omul cam bune parale, dar s'a și umplut de înțelepciune. Eră un anunț: «Dați cinci lei, să vă 'nvăț cum să scăpați de beție.» Neamțul dă leii și i se răspunde: «Fă jurământ că nu vei mai bea și ține-l.» Altul zicea: «Pentru cinci lei, un sfat bun cum să scoateți sfecelele din pământ.» Plătește omul și i se răspunde: «Apucă bine sfecla de cozi, aproape de capătul cel gros, și trage cu nădejde.» Alt anunț glăsuea: «Cum să facă un peșitor întipărire adâncă.» Pentru cinci lei i-a dat răspuns: «Culcă-te într'o copae cu pastă.» La întrebarea: «Cum să-ți îndoești răpede capitalul?», răspunsul a fost: «Pune-i în hârtii, fă le pachet și îndoaie-l frumușel.» «Pentru cinci lei dăm douăsprezece lucruri foarte folositoare,» zicea alt anunț. Și i-au dat. . . . douăsprezece ace. La: «Cum vă puteți îmbogăți răpede», a răspuns: «Muncește cu draci și nu cheltuie o lăscăe.» Dar care eră: «Mijlocul de a scrie fără condeiu și fără cerneală?» «Condeiu de plumb» În sfârșit, cel mai frumos a fost răspunsul la: «Cum să trăești făr' a munci?» «Caută proști, cum am făcut noi.»

Serbare culturală.

În ziua de 10 Decembrie 1906, s'a serbat în comuna Poroschia județul Teleorman, împlinirea a 40 de ani dela înființarea școlii «Haritina Gigartu» din acea comună. După Te Deum și după predică la biserica comunală, a urmat dimineața la școală o conferință a d-lui I. Comănescu și alta a d-lui Iliescu cum și recitări ale elevilor. După amiază serbarea a continuat cu coruri ale elevilor, recitări, dialoguri, etc.

Ea s'a terminat prin conferința d-lui I. M. Iliescu despre istoricul școlii și obiceiurile satului, și prin cuvântarea delegatului băncilor populare și al Casei școlilor.

Partea centrală a Expoziției Generale din București, 1906.

Negii la animale.

Vitele sufer de multe ori de *negi* ori *negei*. În știință se numesc *papilome*. Ele sunt mici ridicături sau umflături sbârcite, ori rotunde sau turtite. La cai se văd mai ales pe pielea din prejurul buzelor.

Papilomele acestea se văd la boi, vaci și viței, precum și la câini, pe pielea din prejurul buzelor, pleoapelor, nasului, pe partea din năuntru a pulpelor, pe uger, etc.

La început, când se ivesc nu sunt mai mari decât gămălia unui ac, cu timpul ajung cât un bob de mazăre. Câte odată se împreună mai multe la un loc și atunci se fac cât nucile și chiar și ca oul.

Negii au de obicei o culoare cenușie bătând în galben. Câte odată când sunt mari, unii din ei dau un fel de puroiu, care în contact cu aerul, stricându-se și putrezind, răspândește un miros greoiu. Alte ori curge sânge, mai ales când animalul se lovește sau se scarpină pe partea bolnavă.

Negii nu dau dureri dacă-i atingi.

Animalul cu negi în genere nu se arată că suferă, el este vesel, mănâncă, se adapă ca și când nu ar avea nimic. Dacă însă negii sunt prea desvoldați, prea numeroși, prea în apropiere de gură, de nări, etc., ei pot a-l împiedica în timpul mâncării, sau în timpul serviciului, dacă sunt pe membre.

Negii se ivesc mai ales primăvara și vara.

Din ce pricină se fac negii?

Cauzele negilor, după cercetările făcute, s'ar afla în infecțiune, în molipsire.

De fapt, în popor, luarea negilor este în deobște cunoscută.

Se crede însă că întru câtva, intervine în producerea lor și alte pricini, ca murdăria, frecăturile de strună, de muștuc, de curelele frâului, căpăstrului, etc., asupra pielei capului.

Experiențele făcute dovedesc că papilomele se pot dobândi de un animal sănătos dela altul bolnav. Astfel un învățat francez, d-nul *Cadeac* scrie: Un cal adult înfățișea în dreptul pieptului papilome grămădite în plăci. Tăind câteva din ele de mărimea unei nucșoare, sau nuci, prin ajutorul unui pisălog le sdrobește într'un vas, într'un mojar, în care se află puțină apă destilată. Sfărământuri de acestea, amestecate cu apă destilată sunt ridicate și vârâte unele sub pielea unui mânz, altele întinse, risipite pe pielea celui mânz, după ce mai întâiu fusese ușor crestată. Acest lucru se face la 15 Ianuarie, după care dată nu se observă nimic, până la 5 Fevruarie, când pe locurile unde se pusese particulele din papilomul sfărâmat, răsar negi.

Alte experiențe făcute dovedesc același fapt, adică că pa-

pilomele luate, tăiate dela un animal bolnav și introduse apoi sub pielea sau în pielea altuia până atunci sănătos, determină la acesta din urmă aceeași boală, adică negi, aceea după un timp de regulă de 21 de zile.

Un alt fapt constatat este că adesea un cal cu negi pe o parte a corpului poate el însuși a și-i semăna tot pe pielea lui în alte părți. Așa un cal care îi are pe picioare poate să și-i transmită pe partea de jos a pântecului prin venirea în atingere a piciorului cu pântecul în timpul culcatului. Când ei sunt la buze, la gură, animalul scărpinându-se, frecându-se cu gura pe diferite părți ale corpului său, întinde negii și pe acele regiuni.

Se vorbește despre mânji cari poartă negi încă dela naștere. În acest caz micul animal a suferit molipsirea chiar în pântecul mame-sei.

Rezultă dar că în producerea negilor cauza principală ar fi molipsirea, un microb, adică o vietate, o sămânță care întreține și transmite boala, microb care introdus sub pielea sau în pielea unui cal sănătos, în 21 de zile lucrează și dă naștere la negi.

Acest microb, acest parazit a fost studiat mai întâiu de un învățat *Majocchi* prin anul 1882 și mai în urmă de către autorul francez *Cornil* în unire cu savantul nostru profesor *Babeș*.

Cum se vindecă ?

Tratamentul: Câte o dată papilomele dispar fără nici o doctorie. Aceasta însă se întâmplă foarte rar și deci să nu ne bizuim pe o asemenea întâmplare, ci din contră să căutăm a lecuî animalul îndată ce negii se ivesc.

Cel dintâiu lucru este de a se feri animalele sănătoase de a veni în atingere, de a trăi la un loc cu cele bolnave, căci după cum s'a văzut, negii sunt lipicioși.

Adevăratul mijloc practic și cu speranță de vindecare în contra negilor rămâne cel local, care constă în tăcerea lor. Se taie negii cu foarfecele curate trecute mai întâiu prin flacăra, cu un briceag ascuțit bine și tot asemenea trecut prin foc. Ei se mai taie încă prin ajutorul unui fir de mătase sau cu un fir de păr din coama calului, cu care se leagă bine, strâns, rădăcina lor. Astfel sugrumați la bază, negii mor, nu se mai nuntresc și cad.

După tăcerea sau căderea negilor, în urma legării lor, locul unde au stat ei, pentru mai sigură isbândă, se poate arde cu un fier încălzit până la roșiu sau cu acid nitric (apă tare), sau cu piatra iadului, sau încă cu piatră vântată. Arderea lor cu fierul roșiu sau cu aceste din urmă substanțe, poate de fapt aduce de multe ori vindecarea fără taiere, cum dealtfel tăierea în unele cazuri nu are nevoie de nici un fel de ardere, animalul însănătoșindu-se numai prin ea.

Un învățat francez *Pécus* consiliază în tratamentul negilor, acidul arsenios adică soricioaica, săricica, în chipul următor :

Acid arsenios	}	1 gram.
Pulvere de cantaride		
Terpentin gros	}	2 grame.
Undelemn		
Ciară	}	5 grame.

Această doctorie trebuie făcută la spitărie. Cu ea se ung negii în două rânduri, la 3—4 zile interval.

Pe locul pielei, unde au fost negi, nu mai crește păr.

Irimia Popescu.

Medic Veterinar.

Cine-a descoperit America?

Înainte de Columb n'au dat de America alți Europeni? Acuma se știe c'au descoperit-o Normanii încă din veacul al X-lea (986) și anume unul Biörn, care mergea c'o corabie spre Grönlanda. Luat de-un vânt nepotrivit, a ajuns mult mai spre miazăzi. N'a cutezat înse să se apropie de cele trei insule ce-a văzut de departe, cunoscând că nu erau Grönlanda. Intorcându-se, a povestit în Grönlanda și în Islanda ce-a văzut.

Cum vedem în 986, Grönlanda le eră cunoscută bine și făceau acolo călătorii regulate; iar Gröenlanda face parte din America. Părțile văzute de Biörn par a fi fost Nantuchetul, Scoția nouă etc.

Leif, fiul lui Erich cel roș, a plecat cu 35 oameni să cerceteze țerile ce Biörn zărise. În cea dela mai miazănoapte găsi numai gheață și pietre. Mai spre miazăzi a găsit o țeară cu păduri, iar pe țerm cu nisip alb, i-a zis Markland, pentru că eră fără dealuri. Plutind două zile mai spre miazăzi a dat de gura unui riu și, înlăuntrul uscatului, de-un lac. A găsit butuci de viță de vie cu struguri copti. Țerei i-a zis Winland. A stat acî un an și-au pescuit în riu și'n mare. Pare a fi fost Massachusettsul de astăzi, în Statele-Unite.

După aceea au mai călătorit în țerile descoperite ale Americii, în vremea aceea, la începutul veacului al XI-lea, Thorwald, Thorstein și Thorfinn Carlsefe. Aceștia au pătruns și mai departe, dând și de oameni, cari își ziceau Skrelingi. Normanii aduceau regulat lemne din pădurile americane. Iar călătoria cea din urmă a fost în 1347.

De ce nu s'a mai dus Normanii în acele țeri? Se pare că o năvălire de popoare di'nspre miazăzi a nimicit așezările Normanilor în Winland. Se poate înse că tocmai în vremea ciumei celei mari dela 1350, ciumă care a bântuit nu numai Germania, dar s'a întins pân' în Islanda și Groenlanda, să se fi rupt legăturile prin moartea celor ce știau taina aceasta.

Aceste știri s'au scos din niște povești vechi și din niște docu-

mente păstrate în niște spițe ale neamurilor din Islanda, tocmai de pe la 1007. Apoi preotul Adam dela Brema, mort în 1076, povestește de aceste călătorii în istoria mitropoliei Hamburgului. Se mai află pomenite în istoria Norvegiei, scrisă de episcopul Erich de Pontoppidan din Bergen, în anul 1721.

Paul André, după care luăm aceste amănunte, nu vorbește de niște ruine de zidărie, de un schelet cu arme de fier și chiar de rune (un fel de litere) ce s'ar fi aflat în Statele-Unite și cari ar fi dela așezările Normanilor. De-asemena nu spune de părerea unor învățați că Fenicienii ar fi cunoscut America de mijloc, dar ar fi ținut lucrul în taină pentru a se folosi numai ei de aur etc. Sunt monumente americane, cari par a fi făcute de Fenicienii. De altfel se știe căăștia au înconjurat Africa, pe la capul de Buna Speranță, mult, foarte mult înainte de Portughezi.

Se mai spune că Spaniolii, când au pătruns pân' la Oceanul cel Mare, au văzut o corabie, care s'a depărtat spre apus. O fi fost chinezească sau japoneză. Și urme chineze s'ar fi aflat de asemenea în Mexic și chiar monumente buddiste.

Mai mult decât atâta: locuitorii Americii nu sunt de-acolo de loc, ci unii au venit din Asia pe la locul unde e acuma strimtoarea de Behring, iar alții par a fi venit pe apă din Polinezia și Malezia.

St. N.

Lucrările agricole în luna Fevruarie.

Intreținerea vitelor.

Fiindcă timpul pentru începutul lucrărilor de primăvară este apropiat, vitele de muncă trebuie bine hrănite, așa ca la munca câmpului să fie destul de puternice. De aceea în această lună porțiunea de hrană li se îndoește. Pe la sfârșitul acestei luni, dacă timpul este frumos și pământul zvântat de prea multă umezeală, se poate începe cu semănatul ovăzului și al meiului. Meiului mai cu seamă îi place să fie semănat în mazăga zăpezii.

In grădina de pomi roditori

Se fac toate lucrările pe cari le-am văzut în luna Ianuarie, dacă această lucrare nu s'a făcut în acea lună. Se mai pot săpă pomii cu cazmaua, fără să li se vatăme rădăcinele cari sunt la suprafața pământului. In pământurile argiloase săpatul se face ceva mai adânc, iar în cele nisipoase mai la supra-

față. Adâncimea săpăturii mai depinde și de rădăcini, după cum sunt mai la suprafață sau mai adâncit, după cum sunt cele de păr altoit pe păr pădureț, sau chiar pe păr de soiu mai rău. Săpatul se face departe de tulpină cel puțin de 1 metru, dacă nu mai mult. Când se sapă, se ia puțin pe cazma, ca pământul să se mărunțească cât se poate de bine și ca să se poată scoate toate rădăcinile buruienilor rele, cum sunt mai cu seamă cele de pir. Prin săpatul ce se face la rădăcina pomilor, se înleznește intrarea aerului în pământ, a umezelei și căldurei, așa că pomii pot vegeta mai bine și pot produce roade mai multe. Dacă pământul e sărac se poate amesteca cu bălegar putrezit.

În grădina de legumi.

După ce pământul s'a săpat pentru a 2-a oarăși s'a amestecat bine cu bălegar putrezit, se fac răzoarele, cari trebuie să aibă o lărgime de 1 m. 30 cm. ; iar între rânduri se lasă o mică cărare de 30 cm. pentru lucrările de întreținere ce trebuie făcute legumilor și zarzavaturilor. După ce s'au făcut răzoarele (straturile) în această lună dintre legumi, se poate semăna în grădină bobul și mazărea.

Aceste două leguminoase sunt rustice așa că chiar dacă timpul s'ar răci și ar cădea chiar și zăpada, sămânța nu suferă de loc, din contră îndată ce timpul se va îndrepta spre bine, răsar semințele de grabă, și plantele cresc repede. Cu modul acesta putem să avem păstaie de bob și mazăre mai de timpuriu pentru trebuințele bucătăriei.

Mazărea se seamănă în rânduri sau în cuiburi depărtate de 40 cm; în fiecare cuib se pun 3—4 semințe la adâncime 3—4 cm. Când se seamănă în rânduri se deschid șențulețe cu coada greblei adânci de 3—4 cm. pe aceste șențulețe se pun boabele de mazăre la o depărtare de 30 cm. La semănat se preferă mazărea ologă de cât cea de arac și o putem recolta mai de vreme.

Bobul se seamănă mai mult în cuiburi depărtate

de 60 — 80 cm. și în fiecare cuib se pun 3—4 boabe la adâncime de 5 cm.

Ingrășatul oilor.

Agricultorii cari dispun de mult nutreț, și mai cu seamă de rădăcini de sfeclă ca și de cartofi pun oile la îngrășat în o oierie.

Ingrășatul oilor nu trebuie să treacă peste 2 luni. La oile puse la îngrășat, pe lângă hrana obișnuită, li se mai dă pe zi $\frac{1}{2}$ kilogr. tărâțe, 2 — 2 $\frac{1}{2}$ kilogr. sfeclă, sau cartofi fierți și amestecați cu tărâțe sau urluială de porumb. Li se mai pot da turte de in și borhoturi cât pot mânca pe zi.

Alte lucrări.

Alte lucrări sunt sădirea de pomi roditori, a copacilor de pădure și a port altoilor în vie. În potgориile unde vița nu se îngroapă se poate începe cu tăiatul vițelor.

Albinele.

În această lună trebuie băgat de seamă ca șoarecii să nu aducă vr'o stricăciune stupilor. Mai trebuie observat dacă albinele au ce mânca. Trebuie să li se dea de mâncare faguri, dacă i-au păstrat anume, sau li se pregătește un fel de sirop din zahăr.

V. S. Moga.

Cum se vindecă vitele bolnave la gură și la unghii?

Următorul sfat e dat de revista «Bunul Econom»:

Să toarnă puțină apă caldă, cam peste 3 linguri de salicil pus într'o oală de pământ. După ce s'a topit se amestecă cu apă călduță încât întreaga soluțiune să fie 4 $\frac{1}{2}$ litri. Cu apă de aceasta se spală unghiile și gura vitelor bolnave, de trei ori pe zi.

Unghiile după fiecare spălare, trebuiesc presărate cu pulbere de salicil, de care e bine a se arunca puțin și prin grajd, pe jos, pentru că germeii de boală se află în deajuns și în gunoiul vitelor bolnave. În apa de băut a vitelor încă trebuiesc amestecate 2 linguri de salicil, topit mai întâiu în apă caldă.

Legături pe sub pământ între Dunăre și Rin.

Domnul Knebel în cartea sa despre peșteri arată cum Dunărea se leagă cu râul Aach și cum acesta vărându-se în Rin, Dunărea se află legată cu Rinul. Legătura între Dunăre și izvorul râului Aach se face prin o peșteră sau mai multe, pe sub pământ, pe o lungime de 12 kilometri și jumătate.

Iată cum se petrece lucrul: Dunărea pierde, în partea sa de sus, în deosebi la Immendingen, apă prin fundul albiei sale, care e de piatră de var și cu găuri. Prin aceste găuri căror d-rul Knebel le zice *ponoare*, — deci ne-ar face crede că numele e rudă cu ponoarele noastre, — se duce apa gâlgâind în adâncime. Ba așa de'n mare cătime, încât Dunărea stă seacă vre o 77 de zile, vara. Această apă ese la iveală la izvoarele Aachului, la 12 kilometri și jumătate, izvor care e cel mai mare din toată Germania. Aachul, șerpuint pe lângă vulcanii stinși de lângă Hegau, se varsă într'un lac și acesta în Rin. Prin ponoarele din albia Dunărei nu se poate coborî nime, căci sunt înguste. Izvorul Aachului e în formă de puț adânc de 12 metri, prin fuudul căruia apa năvălește în sus apa prin o gaură de vre o patru palme pătrate. A încercat un scufundător să se coboare, dar iuțeala apei nu lea lăsat. S'au făcut înse încercări sărând apa în ponoare și sărată a eșit și din izvorului Aachului. S'a mai dovedit nu numai toată apa ce se pierde în albia Dunărei curge în Aach, (4.000 de litruri pe secundă), dar mai primește izvoare de pe sub pământ încă de 3 000 de litruri pe secundă. Ca să ajungă dela Dunăre la Aach îi trebuie trei zile.

Deosebirea de înălțime între gura ponoarelor și izvorul Aachului e de 170 de metri, deci 13 m. 6 la kilometru.

Dr. Knebel se întreabă ce-o să se întâmple, dacă peșterele de sub pământ se vor lărgi mereu, cum și fac Neapărat că ar curge toată apa Dunărei de sus în Aach și deci în Rin, iar Dunărea ar începe numai dela cel mai apropiat riu ce se varsă mai la vale în ea. Cu timpul, bolta râului sub-pământean s'ar prăbuși și ar fi un riu care ar curge prin o vale adâncă și îngustă dela izvoarele Dunărei pân la Rin.

De câteori nu s'or fi petrecut asemenea schimbări în cursul râurilor ?!

Pentru d-nii abonați

In vedere că mulți d-ni abonați n'au trimis abonamentul, unii nici chiar pe anii trecuți, deși i-am avizat în nenumărate rânduri, am fost din nou siliți să trimetem chitanțele spre încasare prin recuvrement poștal. Rugăm dar pe d-nii abonați, să aibă buna voință, când li se prezintă chitanțele de către factorii poștali, sau sunt avizați de oficii, să le achite, deoarece cheltuelile de înapoiere a chitanțelor rămase neachitate sunt foarte mari, față de micul abonament al revistei. D-nii abonați pot vedea sacrificiile ce facem, pentru ca revista, deși cea mai eftină din țară, totuși să se îmbunătățească din ce în ce. Chiar ultimul tablou ce l-am dat cu numărul 17, este o cheltuială însemnată, pe care am făcut-o totuși cu dragă inimă. Sperăm dar, că d-nii abonați vor face tot posibilul și nu vor amâna plata micului abonament, cu care nu se plătește aproape nici hârtia. Am trimis până acum spre încasare chitanțele d-nilor abonați din județele: Argeș, Buzău, Brăila, Dâmbovița și Dolj.

Administrația.

Cronica Săptămânii.

Intrunirea podgorenilor din jud. Argeș și Muscel.

La 28 Ianuarie, un număr de 200 de podgoreni din jud. Argeș și Muscel s'au întrunit în orașul Pitești. Cu prilejul acestei adunări s'au citit și votat statutele societății ce au format, sub numele de: «Societatea viticolă Sf. Ștefan», cu sediul în Pitești.

Scopul societății este :

a) De a căuta și răspândi cele mai bune metode pentru prăsierea, altoirea, plantarea și cultivarea viei în general, în vederea : întâiu a bunelor calități a produselor sale și al doilea a dobândirii producției celei mai mari ; de a cercetă care sunt cele mai bune soiuri de struguri și de vițe ce se potrivesc cu diferitele soiuri de pământuri după localități și situații ; de a hotărî numirea felurilor soiuri de vițe și struguri prin cercetări și studii anumite ;

b) De a căuta și a răspândi procedurile cele mai simple și mai prielnice pentru obținerea vinurilor de cea mai bună calitate și constituție, cum și pentru păstrarea lor :

c) De a înființa sau a stăruî să se înființeze de către autoritățile în drept un laborator pentru constatarea alterațiilor și boelilor, cum și a înșelăciunii în vinificație ;

d) De a stăruî și incurajă replantările micii proprietăți viticole țărănești și a contribui la înălțarea morală a micului podgorean;

e) De a creă debușuri în țară și în streinătate pentru desfacerea vinului și a strugurilor;

f) De a lucra contra tuturilor piedicilor de orice natură, ce se împotrivesc la consumațiunea vinului și propagarea reputației produselor viilor românești nu numai în țară, dar și în streinătate.

g) De a da membrilor ei informațiuni asupra instrumentelor celor mai bune pentru cultivarea viei și a vinului.

În rezumat societatea se va ocupa de tot ceea ce poate să contribuie la propășirea și renumele viticulturii românești și la buna calitate a produselor sale.

Se va înființa și o revistă în care se va publica tot ceea ce interesează viticultura. Revista se va distribui gratuit membrilor societății.

Când mijloacele societății vor permite se vor înființa depozite și magazine pentru desfacerea vinurilor, precum și pivniți cooperative.

Se vor acordă premii și medalii membrilor care se vor deosebi prin cultura sistematică a viei.

Pentru sătenii, cultivatori de vițe cu mai puțin de 2 pogoane, cotizația de membru s'a hotărît 6 lei pe an, iar pentru ceilalți podgoreni va fi de 12 lei.

Dela congresul Instituturilor.

În ziua de 28 și 29 Ianuarie, un însemnat număr de institutori s'au întrunit în orașul Ploești unde au discutat chestiuni privitoare la: activitatea în afară de școală, îmbunătățirea stării lor materiale și morale și la formarea unei societăți a institutorilor din toată țara.

În urma discursurilor s'au votat următoarele deziderate:

«Activitatea extra școlară a institutorilor». — Membrii corpului didactic primar urban întruniți în primul congres la Ploești în ziua de 28 Ianuarie 1907, în urma discuției ce a avut loc constatată existența activității extra-școlare din trecut a institutorilor și institutoarelor și își exprimă dorința ca această activitate să continue și în viitor potrivit nevoilor culturale economice și naționale, ale populației orășenești.

Speră în același timp și în concursul de fapt al tuturor autorităților.

«Pentru îmbunătățirea soartei institutorilor și institutoarelor». Membrii corpului didactic primar urban întruniți în congres la Ploești în ziua de 29 Ianuarie, în urma discuțiilor ce-au avut loc își exprimă dorința că guvernul și Corpurile legiuitoare, în înalta lor sollicitudine ce-au pentru funcționarii statului, vor ține seamă de reaua stare materială a institutorului și a institutoarei aducând în timpul cel mai scurt următoarele îmbunătățiri:

1) Să se restabilească salariul de lei 225 și gradațiile cuvenite conform legii din 1883.

2) Ca prima modificare a legii învățământului primar să prevadă pentru toți institutorii și institutoarele în baza titlului de absolvire a fostelor școli normale de institutori și institutoare, salariu tot la suma de 225 lei lunar.

3) Să plătească din oficiu suplinirea în caz de boală.
 4) Să fie scos la pensie după 30 ani de serviciu fără limită de vârstă.

5) Concediul pentru caz de boală și anii de minoritate să fie considerați ca ani serviți.

6) Să se acorde institutorilor reducere de 50 la sută pe C. F. R.

7) Să se egaleze în drepturi politice institutorii cu membrii cursului secundar.

8) Să se despartă direcția învățământului normal de aceea a învățământului primar încredințându-se postul de director, sub-director și inspector al acestei direcții institutorilor și să se facă din aceste posturi și din revizorate cariere.

Se alege o comisiune care să prezinte dezideratele congresului președintelui camerei, primului ministru, ministrului de finanțe și ministrului de instrucție.

Tot în acest congres s'au votat și statutele asociațiunii institutorilor din țară.

REVISTE PRIMITE LA REDACȚIE

in cursul lunii Decembrie și Ianuarie.

Amyonul, Organul societății Clerului Român «Ajutorul» din București An. IX No. 8 Noembrie 1906.

Antialcoolul, Director: dr. M. Minovici. București. An. VII No. 8. Decembrie 1906.

Apărătorul Săteanului, revista populară pentru stărpirea relexelor de care e bantuită populațiunea noastră. București. An. I No. 20.

Bunul Econom, organ al reuniunii economice din Orăștie și al reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiului. An. VII 50—52. 6 Ianuarie 1907.

Călăuza Sanitară, Director: dr. I. Ștefănescu. București. An. IX No. 1 Cetatea Neamțu, Proprietar: I. V. Crețu. Târgu-Neamțu. An. I No. 4—5 1 Ianuarie 1906.

Curierul financiar, București. An. XXXIV No. 1. 7 Ianuarie 1907.

Comoara Satelor, Proprietar: D. Ionescu Cerbureanu. București. An. II No 1—2 Decembrie 1906. Ianuarie 1907.

Junimea literară, Editor: I. Nistor. Suceava. An. IV No. 1. Ianuarie 1907.

Luceafărul, Directori: A. Ciura, O. Goga, O. Tăslăuanu. Sibiu. An, V No. 21—24. 15 Decembrie 1906.

Răvașul, Editor: P. P. Maniu Cluj. An. V No. 1. 5 Ianuarie 1807.

Revista politică și literară, Editor: I. Br. Hodoșiu prim redactor. Ciato. Blaj. An 1 No. 5.

Revista noastră, publicată de I. Gorun și Costanța Hodoș. București An. 1907 No 1.

Revista idealistă, Director: M. G. Holban. Prim redactor: N. Vaschide. București. An. IV Tom. IV No. 12 Decembrie 1906.

Șezătoarea Săteanului, Director: Gh. Dumitrescu-Bumbești. București. An. VIII No. 11. Noembrie 1906.

Viața românească, Directori: C. Stere și P. Bujor. Iași. An. I No. 10.

Viitorul Director: D. G. Boroianu. Prim redactor V. Oiaga, București. An. IX No. 8—9. Decembrie 1906. Ianuarie 1907.

Starea agricolă a României la finele lunii Ianuarie 1907 st. n.

Cu tot gerul extraordinar ce a avut loc în toată țara în o bună parte a acestei luni, totuși, mulțumită păturei de zăpadă rămasă din luna precedentă cât și a celei ce a căzut din nou, semănăturile se crede că nu au suferit de loc.

Pomii fructiferi mai plăpânzi ca persicul, caisul, migdalul, prunul, nucul etc., unii arbori de pădure și din acei ornamentali, au crăpat de ger în foarte multe părți. Se crede de asemeni că vor fi suferit și viile care n'au fost îngropate.

TimpuL moinos din ultimele zile ale lunii Ianuarie și ninsoarea generală dela 2, 3 și 4 Fevruarie, asigură și mai bine semănăturile de toamnă.

Vitele mari și mici deși ținute la adăposturi, având pretutindeni nutrețuri în abundență, au suferit mult de gerul mare din ultimele zile. În toată țara se citează cazuri de degerături mai ales la vitele cari se găseau pe câmpii sau prin adăposturi ne-satisfăcătoare.

-St. C. Hepites.

Directorul Institutului Meteorologic.

INFORMAȚIUNI

= La telegrama pe care membrii corpului didactic urban au adresat-o Majestății Sale Regelui, cu ocazia congresului lor la Ploești, iubitul nostru Suveran a răspuns următoarele prin d-l Mareșal al Curții Regale.

«M. S. Regele a primit cu plăcere telegrama prin care, în numele d-lor membri ai corpului didactic primar urban întruniți la congres îi exprimați sentimentele de credință și devotament.

«M. S. mă însărcinează a vă transmite tuturor mulțumirile «Sale precum și urările ce face pentru ca munca d-v. să aibă «succesul dorit, spre folosul și binele patriei».

Mareșalul Curței, general adjutant, **Mavrocordat.**

= Ministerul de Justiție a făcut cunoscut autorităților printr-o circulară, că dacă declarația de naștere nu se face în termen legal, — și deci înscrierea în registrele civile nu se poate face decât de tribunal, să se permită botezul înainte de a se pronunța tribunalul.

= Ministerul de Domenii va înștiința la primăvară în județul Ialomița un tamazlic de vite ialomițene necesare pentru îmbunătățirii rasei animalelor din lunca Dunărei.

De asemenea va înștiința și două lăptării cooperative.

Toate acestea se vor face din creditul extraordinar ce se va acorda serviciului zootehnic din împărțirea excedentului bugetar de 45 milioane lei.

= Fiii fondatorului casei Socec & Co., din București, dorind a comemora memoria părintelui lor, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de existență a acelei case, a oferit ca donațiune la 54 școli primare din Capitala 54 serii de colecțiuni ale principalelor publicațiuni apărute în editura sa spre a servi bibliotecilor școlare. Ministerul instrucțiunii a dat ordin ca acele colecțiuni să fie scrise în inventarul școalelor respective sub titlu de «donațiunea Ion V. Socec».

= Casa școalelor a fost autorizată să primească legatul lăsat de defunctul Gheorghe Antachi cosistând din averea lni nemșcătoare, pentru ca să se fondeze, în Galați sau în altă localitate din județul Covurlui, o școală de agricultură, care să poarte numele de «Gheorghe Antachi».

= Părintele Ion Constantinescu-Lucaci profesor de religie, a fost numit, pentru restul periodului 1906—1909, membru în spiritualul consistoriu al eparhiei Sf. Mitropolii, în locul vacant.

= M. S. Regina cu ocaziunea expoziției exprimându-și dorința de a avea în grădina palatului cuiburi și aparate pentru hrănirea păsărilor iarna, societatea pentru protecțiunea animalelor a instalat numeroase căsuțe și adăposturi pentru hrană.

Astfel de aparate funcționează în diferite puncte ale Capitalei.

= În urma mijlocirii soc. pentru protecțiunea animalelor, pe lângă ministerul de interne, s'a luat următoarea hotărâre :

Potrivit art. 5 din legea vânătorului s'a oprit cu desăvârșire vânătoarea, vânarea în orice mod, cumpărarea, transportarea și exportul păsărilor cari se hrănesc cu insecte, precum și a puilor și a ouălelor lor.

Cei cari nu se vor supune vor fi pedepsiți cu amendă dela 1—20, și cu luarea păsărilor, a ouălelor sau a puilor, ca și a uneltelor cari au servit pentru prindere or uciderea acestor păsări.

Măsura aceasta este cât se poate de bună, căci va ajuta pentru înmulțirea atât păsărele folositoare agriculturii și pometurilor.

= Tragerea loteriei organizată în satul și com. Dolheștii-Mari, jud. Suceava, pentru clădirea unui local de școală, s'a amânat pentru 1 Martie 1907.

Scrisori către redacție.

27 Ianuarie 1907, Bârlad.

Sfântă Domnule,

Găsind între foile «Albinei» tabloul, am fost plăcut surprinsă; inima mi-a săltat de mândrie și ochii mi s'au umplut de lacrimi.

E mic tabloul, dar cuprinde toată dragostea poporului românesc pentru strămoși, Patrie și Rege. De o mie de ori fericit acel care poate redă, prin colori, asemenea momente înălțătoare ale neamului nostru.

Vă mulțumesc.

V'am trimis 5 lei abonamentul la revistă pe an. al X lea.

Cu stimă, **Ef. Cernea.**
institutoare.

LICITAȚIUNI

În ziua de 20 Februarie 1906, ora 10¹/₂ a. m., se va ține la Eforie B-ul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de reparațiuni strict necesarii, Vilei Ghika din Sinaia.

Devizul fiind în sumă de lei 1.994.

Garanție provizorie lei 5 0/0, din suma devizului, cea definitivă va fi de 10 0/0 din suma rezultată la licitație.

= În ziua de 22 Februarie 1907, ora 10¹/₂ a. m., pentru închirierea pe termen de 5 ani, cu începere dela 15 Iunie 1907, a stabilimentului de băi bydroterapeutice dela Sinaia.

Garanție pentru admitere la licitație lei 500.

= În ziua de 27 Februarie 1907, ora 10 a. m., se va ține licitație publică cu oferte închise, la Eforie, B-dul Elisabeta, cum și la primăria comunei Păcureți, din Prahova, pentru concedarea spre exploatare a pușurilor și instalațiilor petrolifere dela Ochișoru, moșia Sarasca, Matiaș și Delnița, județul Prahova.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

Garanție pentru admitere la licitație lei 100.

= În ziua de 28 Februarie 1907, orele 10 a. m., se va ține a III licitațiune cu oferte scrise și sigilate în localul pepinierii Țintea pentru vânzarea sculelor și obiectelor scoase din uz notate în tabloul ce însoțește anunțul No. 29.381 din 21 Aprilie 1906, publicat în «Monitorul Oficial» No. 19 din 25 Aprilie 1906.

Aceste scule și obiecte se pot vedeă în toate zilele de lucru (orele 9—12 și 3—6) la pepinieră.

Condițiile speciale, cum și cele generale se pot vedeă la serv. Domenial, secția Bunurilor, în toate zilele de lucru, între orele 10¹/₂—12¹/₂ a. m.

Licitațiile se vor ține în conformitate cu art. 72 și 83 din legea comptabilităței publice.

Poșta Redacției.

N. Br. — «Cultura Albinelor» se va publica. Asemenea, despre hrana coriilor mici, cu prefaceri.

N. I. — «Societăți pentru vânzarea produselor» se va publica într'un număr viitor.

I. E. — «Vorbe Bătrânești» nu se poate publica.

A. T. — «Cumpătarea» nu o socotim scrisă potrivit pentru noi, mai ales că sensul obișnuit al cuvântului care servă de titlu este intrucâtva deosebit de acela care rezultă din cuprinsul povestirii. Am fi bucuroși să ne dați alte întâmplări din viața țărănească.

I. D. — Propunerile pentru cursurile de adulți se vor publica.

A. S. — Articolul despre grădinele școlare se va publica într'un număr viitor.

M. D. P. — Articolul despre îngrășarea cu bălgar se va publica.

P. V. — Articolul despre «Femeia dăneză» se va publica cu oarecari modificări.

A p e l

C. S. preotul C. Tebeica face apel la persoanele binevoitoare pentru îmbogățirea bibliotecii parohiale «Stăncuța-Brăila», care este pusă în serviciul școlii de adulți și clubului de lectură, ce ființează în acest colț de țară.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, practice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru învățatori, preoți rurali și săteni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Bann, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Proclu econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

'Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

D-l Gh. Botez, avocat, (orașul-Roman), 2 lei; Em. Flor, avocat, (orașul-Roman), 2 lei; Victoria Haisescu, institutoare, (orașul-Roman), 2 lei; I. N. Ciocan, institutor, (orașul-Roman), 2 lei; M. Popescu, profesor str. Căzărni 33 București, 4 lei; Stelian Popescu avocat, (str. Antim 34, București), 2 lei; T. S. S. Dionisie, episcop, (orașul-Buzău), 4 lei; M. Cinișeanu, avocat, (str. Știrbei-Vodă, București), 4 lei.

Numărul membrilor înscriși până la 31 Decembrie 1906 este de 2355; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 16.973 lei și 80 bani.

(Va urma în numărul viitor).

Stimați Cititori,

Răspândiți revista „Albina” în cercul cunoștințelor D-voastră.

D-lui Ioan M. Popescu din Căciulați
 Dirigințele școalei comune Cocioș
 Jud. Ilfov

LUPAN

București.

prin Gara Periş.

GHETE, GHETE, GHETE

mel și tari, culori și negre

primesc zilnic

Noutăți diferite.

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-45

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
 vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
 curești.

Comitetul central: la Londra
 Lachlan Macintosh Rate. "
 G. I. Goschen "
 Viconteles Duncannon "
 E. W. H. Barry "
 Robert Hamilton Lang "
 Demetre de Frank Viena
 P. Naville Paris
 Ad. Vernes "

Directori: } C. A. Stolz
 } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
 Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:
 Londra 7 Great Winchester street.
 Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
 ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
 Capital în acțiuni întreg vărsat în
 aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
 compuse din prime
 și daune 3.955.688.75
 Idem format din capi-
 tal și alte rezerve 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36
 Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băicoianu.
 Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
 cendiului, a „grindinei“, contra riscu-
 lui pierderii valorilor. Asigurările
 pentru viață sunt primite în toate
 combinațiunile obișnuite ca: «cas de
 moarte, supraviețuire, zestresirentă».
 Sediul social în palatul Societății din
 str. Doamnei No. 12, București. Re-
 prezentanța generală în București,
 str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
 orașele din țară.

Inst. de Arte Grafice Carol Göbl S-sor Rasidescu, Str. Doamnei 16.—17.957